

בית משיח

משרד ראשי
 744 Eastern Parkway
 Brooklyn, NY 11213-3409
טלפון: 778-8000 (718)
מזכיר: שלוחה 240
מנהל: שלוחה 244
עורך: שלוחה 224
מנ"י: שלוחה 242
מנ"י: שלוחה 241
חסידים: . . איין משפחה: שלוחה 204
פקס: 778-0800 (718)
דואר אלקטרוני: beis@moshiach.net

ארץ הקודש
 ת.ד. 582 כפר חב"ד 72915
טלפון: 9607-290 (03)
מזכירות: שלוחה 0
מנ"י: שלוחה 2
מודעות: שלוחה 3
עריכה וחדשות: שלוחה 4
פקס: 9607-289 (03)
דואר אלקטרוני:
 b_moshia@netvision.net.il

מוציא לאור
 מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח
השתתפים בעריכה
 מנחם מענדל הכהן הנדל
 שלום יעקב חזן
עורך המהדורה האנגלית
 ברוך מרקר
צלם הערכת
 דב יצחקי
 אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

כל הזכויות שמורות

Copyright 2001 by Beis Moshiah Inc

מדליק נשמות עם חצוצרה

דוד לואיס, מוזיקאי מחונן, מלחין בחסד עליון וצייר עם נשמה, מעלה זיכרונות מרתקים

14

24 שנים לחג החגים של דור השביעי

היומן השלם של אירועי שמחת תורה תשל"ח עד לראש חודש כסלו

22

בדידי הווה עובדא

סגפוב מרגש שאירע סביב יחידות של רופא חיפאי עם הרבי מלך המשיח

34

בגדים יפים ומשובחים ליום השבת

פרקים נבחרים מתוך ספרו החדש של הרב יוסף קרסיק

44

העולם מוכן לקבלת פני הרבי מלך המשיח

רשמים מכינוס השלוחים העולמי שנעלל במוצאי שבת האחרון

58

מדורים קבועים

התוועדות חסידותית 12

דבר מלכות 5

זכרונות 40

לוח שבועי 8

יומנו של תמים ב-770 48

דבר המערכת 9

מהנעשה והנשמע 64

הפרשה החסידית 10

חסידים . . איין משפחה 72

מאוצר המלך 11

N'shei U'Bnos Chabad
Bais Midrash L'Noshim
Bais Moshiach
Morad for Higher Education

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בס"ד

770

Yasar Noshim

נשי ובנות חב"ד
בית אבנא לנשים
בית אש
 אוסף לתנ"ך גבוה

www.770live.org hebrew & english - 9:00 am to 3:00 pm Mon-thr & 8:30 pm to 10:30 pm

הודעה משמחת

הקהל חזקה תשס"ב

לאזרחות המלך נשים ותלמידות

שוב בשנה זו תשס"ב

בית מדרש לנשים יערוך סמינרים עבור נשים ותלמידות מבתי ספר וסמינרים הבאות להצטופף בחצר קודשנו. התוכנית הלימודית באה לבצע רצון כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, להוסיף, בלמוד בתורה ולהמשיך את ההתעוררות כל אחת במקומה ובעירה.

התוכנית תמסר ע"י משפיעים ומשפיעות מצוות בית מדרש לנשים וע"י מרצים אורחים בעלי שם.

התוכנית תכלול:

שיעורים, התוועדויות, כנוסי הקהל, מלוה מלכה, סימפוזיונים, סדנאות תופים, יציאה למבצעים טיול, סעודות משותפות שבתון.

התכנית בעברית, אנגלית וצרפתית

תכנית מיוחדת לבנות מצווה ועם עריכת חגיגת בת מצווה משותפת ומפוארת

התאריכים:

י"ט כסלו, חנוכה, ה' טבת, י' שבט, כ"ב שבט, ל"ג בעומר, חג שבועות, ג' תמוז, תוכניות קיץ. (אפשר לארגן קבוצה בתאריך נוסף אחר).

לפרטים והרשמה: בארץ הקודש: 08-945-6670, 08-949-1428, 064-425-664

בארצות הברית ואירופה: 1-718-756-5954, 1-718-773-0644

אריאלה בן חיון

מנהלת

לע"נ הרב רחמים אנטיאן

"כינוס השלוחים העולמי": כל אחד – שליח לכל העולם!

כל יהודי הוא שלוחו של
הקב"ה – שהרי, נשמתו ירדה
למטה כדי למלא שליחותו
של הקב"ה • ועם היות
ששליחותו היא במקום
מסויים, הרי, ביחד עם זה,
צריך לחשוב גם אודות
העולם כולו (ובפרט לאחר
שהזמינוהו והודיעוהו שזהו
"כינוס עולמי") • משיחת
יום ב' פ' תולדות, ז"ך
מרחשון ה'תשמ"ט, בקשר
לכינוס השלוחים העולמי –
בבית הכנסת, לאחרי תפלת
מנחה – בלתי מוגה

"דירה בתחתונים" לשון רבים, בכל ריבוי
הענינים שבעולם, בכל הפרטים ופרטי
פרטים כו', היינו, שע"י הנהגתו ע"פ
התורה בכחו וביכולתו לפעול שכל עוה"י
התחתון יהי דירה לו ית'.

ובפרטיות יותר:

כתיב "את העולם נתן בלבס", ומזה
מובן, שמצב העולם כולו נתון בידיו של
כאו"א מישראל, אשר, ביחד עם זה
ש"נפשי כעפר לכל תהי", הרי, להיותו
מ"קהלת יעקב", ניתנה לו כל התורה
כולה, "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת
יעקב", כולל גם הענין העיקרי ד"לשמש
את קוני", לעשות לו ית' דירה
בתחתונים, שע"י פעולתו נעשה העולם
כולו דירה לו ית'.

גם איש פרטי שאינו עסקן ציבורי,
יהודי פשוט (עד כמה שיהודי יכול להיות
"פשוט"), איש או אשה, ואפילו טף, לפני
בר-מצוה או בת-מצוה, בסתם יום חול,
בכחו וביכולתו למלא את שליחותו של
הקב"ה – לפי הכחות שלו, אבל, בכל
הכחות, כחות שיש לו במזומן, נשמה
בגוף, ביום פרטי זה – באופן שע"י
יעשה לו ית' דירה בתחתונים, בכל
העולם כולו.

וההסברה בזה – דלכאורה, איך
יתכן שילד קטן יוכל לעשות דירה לו ית'
בתחתונים, בכל העולם כולו – ע"פ
פס"ד הרמב"ם שע"י "מצוה אחת",
"הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו
לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה!"

א. לכל לראש – פותחין בברכה,

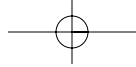
להודות לכל אלה שהביעו ברכותיהם
בכל עניני טוב בהזדמנויות שונות,
ובמיוחד בקשר ובשייכות לכינוס
השלוחים העולמי, כולל גם שכמה מהם
הביאו עמם מכתבים מיהודים נוספים
שלא יכלו לבוא בעצמם ומסרו
ברכותיהם כו' על ידם,

שתקויים אצלם ההבטחה ד"כל
המברך מתברך, בברכתו של הקב"ה,
שתוספתו מרובה על העיקר – תיכף
ומיד ממש, בטוב הנראה והנגלה, בכל
המצטרך להם, ועוד יותר ממה
שמתברכים בעצמם, "מידו המלאה
הפתוחה הקדושה והרחבה".

ב. "כינוס השלוחים העולמי" –

צריך לעורר כל יהודי בתוככי כלל ישראל
(ובפרט אלה שנתחנכו על יסוד שיחותיו
ומאמריו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא
דורנו) ע"ד שליחותו של כאו"א מישראל
לפעול בכל העולם כולו:

כל יהודי הוא שלוחו של הקב"ה –
שהרי, נשמתו היא "חלק אלקה ממעל
ממש", "נשמה שנתת בי טהורה היא",
וירדה למטה – "אתה בראתה כו' אתה
נפחת בי ואתה משמרה בקרבי" – כדי
למלא שליחותו של הקב"ה, "אני
נבראתי לשמש את קוני", והשימוש הוא
ע"י עבודתו בתיקון העולם, לעשות לו
ית' דירה בתחתונים, כלומר, לא רק
בנוגע לעצמו, לבני ביתו, נכסיו וכו', אלא

כשנאמרת ע"י ילד קטן (אבל, ילד יהודי, שנשמתו היא "חלק אלקה ממעל ממש"), פועלת פעולתה בכל ה"שטורעם", כראוי ל"אימרה" של הקב"ה.

ועפ"י מובן בפשטות שכל שליח שייך ופועל בכל העולם כולו, אף שלכאורה ה"ז גוזמא הכי גדולה לומר שאברך צעיר, אשה, או ילד או ילדה, שנוסע לשליחות ואומר אימרה במקום שליחותו, הנה עי"ז "וועט ער איבערקערן א וועלט" ... ובלשון הרמב"ם: "הכריע את .. כל העולם כולו לכף זכות וגרם .. תשועה והצלה" – כאמור, שזהו"ע המובן בשכל הפשוט.

ה. ויש לקשר זה עם פרשת השבוע והיום – כפתגם הידוע שצריכים לחיות עם הזמן – יום שני דפי' תולדות, שסימו וחותמו אודות פעולתו של יצחק: "ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו ה'".

ובהקדמה:

מבין שלשת ה"אבות" דכאו"א מישראל – יצחק הוא ה**ראשון** שנימול לשמונה (כדאיתא במדרש), היינו, שכל עבודתו במשך כל ימי חייו (ויתירה מזה – כללות חיותו) התחילה לאחר המילה, לאחר שנעשה החידוש ד"ברייתו בבשרכם לברית עולם", שבבשר הגוף הגשמי נעשה הענין **דזירה לו ית' בתחתונים**, כמו ע"י קיום המצוות בדברים גשמיים לאחר מית, שהדבר הגשמי נעשה חפצא דקדושה.

ובשיעור היומי לומדים אודות אופן עבודתו של יצחק – היהודי הראשון שמיד בתחלת עבודתו ה" החידוש דעשיית דירה לו ית' בתחתונים – "ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו ה'":

בכל מקום ("בארץ ההיא") ובכל זמן ("בשנה ההיא") שיהודי זרע ("ויזרע יצחק") – דבר ברור הוא **שהקב"ה מברכו** ("ויברכהו ה'"), ולא עוד, אלא, שהברכה היא באופן שמוצא **"מאה שערים"**, ברכה במספר מאה שכוללת כל הברכות, ע"ד "מאה ברכות" שכוללים כל הברכות.

כלומר, פעולתו אינה באופן שהקב"ה אומר שעליו לעשות את שלו ללא נפק"מ מה יהיו התוצאות – אף שבנוגע לעשיית הדבר בודאי צריך לעשות מצד ציווי השו"ע, ללא חשבונות אם ההצלחה היא וודאית, או בספק, או בספק ספיקא כו' – אלא הקב"ה מודיעו ומבטיחו (בתורה) ע"ד הברכה בהצלחת פעולתו, ולא רק הצלחה סתם, אלא

גם איש פרטי שאינו עסקן ציבורי . . בכחו וביכולתו למלא את שליחותו של הקב"ה – לפי הכחות שלו, אבל, בכל הכחות, כחות שיש לו במזומן, נשמה בגוף, ביום פרטי זה

מהשלוחים (בכל העולם), אלא יש לו גם חלק **בפעולות**, ועד – חלק והשתתפות ממש בפעולה בהפצת היהדות שנעשית בפינה נדחת בעולם בקצוי תבל, אף שמעולם לא הי' שם, ולא הי' לו שום קשר (ע"י מכתבים וכיו"ב) עם פינה רחוקה זו.

ויש לבאר זה ע"פ דוגמא פשוטה:

כאשר השליח מדבר עם יהודי במקומו, ויהודי זה חוזר "אימרה" שלו ("זיינעם אַ וואָרט") ליהודי אחר, וכן הלאה, עד ש"אימרה" זו מגיע סוף-כל-סוף ליהודי שנמצא בפינה נדחת בקצוי תבל, ו"אימרה" זו **משפיעה** עליו להוסיף בענייני יהדות – הרי "אימרה" של ה"שליח" (שהוא הראשון שאמרה, ועל ידי אמירתו נתגלגלה והגיעה "אימרה" זו לפינה נידחת בקצוי תבל), יש לו חלק (חלק ממש בגשמיות, ועד בחומריות) בהפצת היהדות (או בנוסח השני – בהדירה לו ית') שנעשתה בפינה נדחת בעולם, ע"י **אמירה שלו**, אע"פ שלא ידע ואפילו לא שיער ש"אימרה" זו תגיע לקצוי תבל ותפעל פעולתה:

ואין ספק בדבר ש"אימרה" זו תפעל פעולתה – כי, להיותה "אימרה" שנקחה מהתורה, מחלק הדרש או הפשט כו', בודאי פועלת פעולתה באופן הראוי למי שאמרה – **הקב"ה בעצמו**, המקור הראשון של "אימרה" זו, ואח"כ נמסרה ע"י תנאים ואמוראים, וגדולי ישראל שבכל דור ודור, עד שנמסרה ע"י מלמד דרדקי של "בן חמש למקרא" לילד קטן או ילדה קטנה, וכאשר הילד הקטן (או הילדה הקטנה) חוזר "אימרה" זו – ה"ז "אימרה" של **הקב"ה בעצמו**, ובמילא, גם

ומבאר גם טעם הדבר – "צריך כל אדם שיראה עצמו .. כאילו חציו זכאי וחציו כו' וכן כל העולם חציו זכאי וחציו כו'", והרי מובן גם בשכל הפשוט דילד קטן שבכף מאזנים שקולה מכריע אפילו דבר הכי קטן, נקודה אחת, ועד"ז בנמשל, בנוגע לשליחותו של כאו"א מישראל, שאפילו פעולה אחת של קטן שבקטנים יכולה לפעול בכל העולם כולו, "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו כו'", שהעולם כולו נעשה דירה לו ית'.

ג. והנה, ענין השליחות ישנו באופן כללי ובאופן פרטי – ככל עניני התורה ש"כללות ופרטות נאמרה":

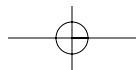
נוסף על **כללות** השליחות דכאו"א מישראל (ועאכו"כ דכלל ישראל) לעשות לו ית' דירה בתחתונים – ישנו גם ענין השליחות **בפרטיות** ובפרטי פרטיות אצל כו"כ מבנ"י שנבחרו ונתמנו (בהשגחה פרטית) להיות "שלוחים", כלומר, שכאו"א מהם הוא "שליח" לקבוצה של יהודים, לקבוצה גדולה ביותר, ועד לעיר שלימה, או מדינה שלימה, וכיו"ב.

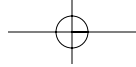
ובודאי ניתנו להם הכחות הדרושים למילוי שליחותם בשלימות, כולל ובמיוחד – לעורר את היהודים שבסביבתם (שאליהם נשלחו) ע"ד מילוי השליחות הכללית דכאו"א מישראל, להזכיר להם ולעורר אצלם את הכחות שניתנו להם למלא שליחותם, לכל לראש – בנוגע לעצמם ובני ביתם, ולאח"ז – "מי שיש לו מנה רוצה מאתיים", להוסיף יותר ויותר, גם בנוגע לפעולה על הזולת, ועד – בכל העולם כולו.

ד. וכאן באה ההדגשה המיוחדת ד"כינסו השלוחים **העולמי**" – בנוגע לעבודת השליחות בפרטיות:

כשמתאספים יחד שלוחים מכל העולם ל"כינסו השלוחים העולמי", יש להדגיש את שייכותו של כל **שליח** לכל **העולם** כולו, כלומר, עם היותו שליחותו היא במקום מסויים, ו"קשוט עצמך" (תחלה) שצריך לפעול לכל לראש במקומו הפרטי, הרי, ביחד עם זה, צריך לחשוב גם אודות העולם כולו (ובפרט לאחר שהזמינוהו והודיעוהו שזהו "כינסו עולמי").

כלומר, היותו שליח בחלק בעולם, אינה באופן שיש לו שייכות רק לחלק בעולם, אלא, להיותו שליח בחלק מהעולם, יש לו שייכות **לכל העולם** – לא רק שייכות בה"זכות" דעשיית דירה לו ית' בתחתונים (כחלק

"יתן ויחזור ויתן", כלומר, שהברכה הראשונה שנותנים ליהודי היא – שמתחילים מיד בברכה השנייה, עיי' שנותנים מלכתחילה באופן ד"כפלים לתושי".

ותוכן הברכה – "ויתן לך האלוקים מטל השמים ומשמני הארץ", הן בעניני "שמים" והן בעניני "ארץ", שבזה נכללים כל סדר ההשתלשלות,

ועד"ז בנוגע לכל פרטי הברכות – "ורוב דגן ותירוש", וכל המשך הברכות.

וברכות אלו נעשים ענין כללי עד שנקבעו (ע"פ "מנהג ישראל תורה היא") בתפלותיהם של ישראל – כהתחלה לפעולות דכל השבוע, שלכן, מיד לאחרי קיום מצות הבדלה (ולאחרי ברכה אחרונה או אפילו לפני), אומרים ברכות אלו – "ויתן לך האלקים וגו'",

ועד שמסיימים – ע"פ הנוסח שקבע רבינו הזקן בסידורו השוה לכל נפש – בענין השלום, שכולל כל הברכות, "השלום שקול כנגד הכל", ולא עוד, אלא, שמזכירים כמה פעמים שלום, וגם בקשר ובשייכות לדוד המלך, "לך דוד . . . שלום שלום לך גו'", ומה נמשך ענין השלום בכל העולם כולו, החל מהשלום האמיתי והעיקרי – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, דוד מלכא משיחא, כפי שממשיכים והולכים – לאחרי אמירת "ויתן לך" – ל"סעודתא דדוד מלכא משיחא".

ועוד וזהו העיקר – שעוד לפני שיאמרו "ויתן לך" במוצאי ש"ק, ולפני שיקראו "ויתן לך" בפרשת השבוע ביום השבת, ולפני יום הששי, ולפני יום חמישי, ואפילו לפני יום רביעי, ואפילו לפני יום השלישי שהוכפל בו כי טוב – בסיומו של יום השני (שבו עומדים עתה), זוכים לברכה דשיעור היום, "ויברכהו ה"י באופן ד"מאה שערים", כולל גם הפירוש עשר פעמים "מאה שערים" (אלף), ותיכף ומיד גם הברכה שבהמשך הפרשה – "ויתן לך האלקים וגו'", "יתן ויחזור ויתן", וכאמור, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

ט. ונסיים בענין הצדקה, ובהמשך להאמור בענין "יתן ויחזור ויתן" – תהי' גם הנתינה לצדקה באופן ד"כפליים לתושי".

ובפרט ע"פ המבואר במאמרו הידוע של אדמו"ר מהר"ש (לכתחילה אריבער) הקשר והשייכות דכפל **לגאולה**, ע"פ מארז"ל "חמש אותיות נכפלו וכולן לשון גאולה", וביניהם גם

המשך בעמוד 11

ולהעיר, שהזכרת שמו של משיח – "איש צמח שמו" – ממהרת ומזרזת עוד יותר את ביאת צמח, תיכף ומיד ממש. והולכים אל הגאולה האמיתית והשלימה ביחד עם משיח, וביחד עם נשיא דורנו, וביחד עם כל בני ובנות ישראל, האנשים והנשים והטף, באופן ד"הקהל", ומתוך שמחה

ובאופן כזה ממשיכים בעבודת השליחות – "לתקן עולם במלכות שד-י" – באופן דמוסיף והולך ואור, "ילכו מחיל אל חיל", ועד ש"יראה אל אלקים בציון", ש"הוא יכונה עליון" – בגאולה האמיתית והשלימה.

ואז מתחילה עבודה חדשה וסדר חדש לגמרי ב"ילכו מחיל אל חיל" גופא – סדר של אבי"ע (כני"ל), אבל, באופן של אין סוף,

אשר, כל זה נפעל ע"י "מעשינו ועבודתינו כל משך זמן הגלות" – כמדובר כמ"פ שלאחרי הגאולה האמיתית והשלימה יראו מעלת העבודה והפעולה בעוה"ז קודם הגאולה, שעבודה זו פעלה והביאה לכל העילוויים שבגאולה האמיתית והשלימה.

ח. ויש להוסיף עוד בענין הברכות ("ויברכהו ה"י") מהמשך הפרשה – "ויתן לך האלקים גו'":

בפרשה זו ישנם **ריבוי** ברכות, ועד שהריבוי מודגש **בהתחלת** הענין – שמתחילים מיד בברכה **השנייה**: "ויתן", בוא"ו המוסיף, ומפרש רש"י (בפשוטו של מקרא)

הצלחה באופן ד"מאה שערים", כפירוש רש"י "שאמדוה כמה ראוי לעשות ועשתה על אחת שאמדוה מאה", היינו, שההצלחה היא מאה פעמים ממה שמשערים תחילה!

1. ומוסיף רש"י – "ורבותינו אמרו אומד זה למעשרות הי"י כלומר, מה שכתוב "מאה שערים", "על אחת שאמדוה מאה", הרי זה רק "למעשרות", אבל, התבואה עצמה היתה **עשר פעמים** "מאה שערים", ונמצא, שהברכה היא **אלף** פעמים ככה.

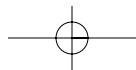
והענין בזה:

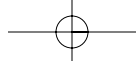
מספר **אלף** מורה על תכלית השלימות דמספרים, שאז, חוזר לקדמותו, **להתחלת** המספרים – אל"ף, כמרומז בזה ש"אלף" (1000) הוא כמו אל"ף (1), ובנדו"ד, ש"אלף" מורה על סדר שלם באופן הנהגת העולם, שלאח"ז מתחיל סדר חדש, ובלשון הידוע "עולם חדש ראה".

כלומר, אין הכוונה שהענינים שלפנ"ז לא יחשבו, ח"ו, אלא אדרבא – הענינים שלפנ"ז נעשים ה"יסוד", קומה התחוננה, שעל גבי בונים קומה שנייה, ולאח"ז קומה שלישית וקומה רביעית – ד' עולמות אבי"ע, כלומר, התחלת העבודה היא בעולם העשי, עד שפועלים השלימות דעולם העשי, ואז באה הפעולה בעולם היצירה, ולאח"ז הפעולה בעולם הבריאה, ועד להפעולה בעולם האצילות, ולאחרי שמסיימים כל סדר ההשתלשלות דאבי"ע (מלמטה למעלה), מתחילים סדר חדש, "עולם חדש ראה", בכללות סדר ההשתלשלות דאבי"ע, וכן הלאה, עד אין-סוף.

ועפ"ז מובן הקשר והשייכות דכל האמור לעיל בענין השליחות (שפעולתו של כל שליח (וכאו"א מישראל) פועלת בכל העולם כולו) לשיעור החומש היום, "ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים" – שפעולתו של כל יהודי בכל מקום ובכל זמן היא באופן ד"מאה שערים", **אלף** פעמים ככה, שלימות המספר, שפועלת שלימות בכל העולם, עד ש"עולם חדש ראה".

2. ויה"ר שיקויים אצל כאו"א מהשלוחים, בתוככי כלל ישראל, "ויזרע גוי וימצא מאה שערים ויברכהו ה"י" – כל הברכות וההצלחות, הן בגשמיות והן ברוחניות, בכל המצטרך להם, נשמות בגופים, מתוך בריאות הנכונה בגשמיות, ועאכו"כ בריאות הנכונה ברוחניות, בכל ג' הקוין תורה עבודה וגמ"ח שעליהם "העולם עומד".

לוח שבועי

שבוע דפרשת תולדות - וישלח

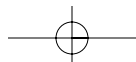
זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
5:17	3:59	ירושלים	4:37	4:40	11:41	11:25	9:12	8:48	6:44	6:10	יום שישי, א' כסלו
5:18	4:19	תל אביב	4:36	4:40	11:41	11:25	9:12	8:48	6:45	6:11	שבת קודש, ב' כסלו
5:16	4:08	חיפה	4:36	4:39	11:41	11:26	9:13	8:49	6:46	6:12	יום ראשון, ג' כסלו
5:21	4:19	ניו יורק	4:35	4:39	11:41	11:26	9:14	8:49	6:47	6:13	יום שני, ד' כסלו
5:59	4:51	פריז	4:34	4:38	11:41	11:26	9:14	8:50	6:49	6:14	יום שלישי, ה' כסלו
5:18	4:19	לונדון	4:34	4:38	11:42	11:26	9:15	8:50	6:50	6:15	יום רביעי, ו' כסלו
8:20	7:18	סידני	4:33	4:38	11:42	11:27	9:16	8:51	6:51	6:15	יום חמישי, ז' כסלו

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי א' כסלו	הלי טוען ונטען.. פרק טז. הלי נחלות... בפרקים אלו פרק א-ב.	הלי שחיטה בפרקים אלו... פרק יא.	מ"ע רמו. רמח.
שבת ב' כסלו	פרק ג-ה.	פרק יב.	מ"ע רמח.
ראשון ג' כסלו	פרק ו-ח.	פרק יג.	מל"ת רמח.
שני ד' כסלו	פרק ט-יא.	פרק יד.	מ"ע רמח
שלישי ה' כסלו	פתח פיך וגוי. ספר שופטים והוא ספר ארבעה עשר.. הלי סנהדרין בפרקים אלו... פרק א-ג.	נדבות פי וגוי והוא ספר הפלאה והוא ספר שישי.. הלי שבועות. בפרקים אלו פרק א.	מ"ע קעו. מל"ת רפד. מ"ע קעה
רביעי ו' כסלו	פרק ד-ו.	פרק ב.	מל"ת רפב. רפג. מ"ע רכט. רכח.
חמישי ז' כסלו	פרק ז-ט.	פרק ג.	מ"ע רכו. רכז. רל. רלא. מל"ת סו.
שישי ח' כסלו	פרק י-יב.	פרק ד.	מל"ת שי. מ"ע רכד. מל"ת ש.

חודש הגאולה הנפתח בימים**אלה, רצוף כולו במאבקי****איתנים מהסוג הזה. מערכות****שכולם היו על נשמת אפה****של האומה. תמיד במצבים****קשים וקריטיים, במצב****שהיה נראה חסר תקומה****– ומשם צמחה הישועה****הפלאית, נגד כל הסיכויים**

טיפול נמרץ

רחבה על הסכנה הגלומה בהם. כלפי חוץ: להעמיד את אותם "ידידי ישראל" על פשעם הנורא בתיתם יד לגזל ארץ הקודש מיד בעליה האמיתיים – בני אברהם יצחק ויעקב.

שנית, יש להסביר מהי האלטרנטיבה. לחדש את רצון החיים של העם, המתבטא בחזון הגאולה האמיתית והשלמה. יש לעשות זאת בלא כל הסתרה והדחקה, אלא בשלימות, תוך הדגשה ממי יצאו הדברים.

חודש הגאולה הנפתח בימים אלה, רצוף כולו במאבקי איתנים מהסוג הזה. מערכות שכולם היו על נשמת אפה של האומה. תמיד במצבים קשים וקריטיים, במצב שהיה נראה חסר תקומה – ומשם צמחה הישועה הפלאית, נגד כל הסיכויים.

בחנוכה עמדו קומץ של מעטים בעם מול רוב העם המתיוון והמקבל בזרועות פתוחות את מלכות יוון הרשעה, מעצמת-העל באותה תקופה. המאבק היה נראה כאילו מוכרע מראש – אבל זעקת "מי לה' אלי" עלתה ובקעה רקיעים, והוציאה מתעלומות כוחות אדירים של מסירות נפש, ומתוך החושך הנורא הגיעה הישועה הניסית והפלאית, המאירה שמונה ימים.

בימי אדמו"ר הזקן, ההלשנה הייתה חמורה במיוחד, החסידים עמדו במצב התגוננות נגד רדיפות אכזריות, והמקטרגים לא פסקו מלקטרג. ומתוך המבצר האפל בפטרבורג, יצא אדמו"ר הזקן אשר פדה בשלום נפשו, ויד החסידים הייתה על העליונה מאז ועד היום הזה.

ובשנת תשל"ח, לב כלל ישראל סגור ומסוגר בחדרו. התפילות והזעקות נשמעות בכל קצווי תבל. אך דווקא מאותה נקודה שהייתה נראית איומה מאין כמותה – מתחילה תגבורת חדשה של הפצת המעיינות וכיבוש העולם בממדים שלא נראו עד אז.

פעם אחר פעם התעורר העם מעלפוננו. וכן תהיה לנו כבימים ההם בזמן הזה, תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בארץ ישראל התפרסמה ביום ראשון הידיעה המרעישת: נעצרחשוד במגע עם סוכן זר.

גוי גמור אשר קיבל תעודת עולה בעוון אי תיקון חוק "מיהו יהודי" (הוא התחתן בארץ עם יהודיה), שירת בצה"ל, לאחר מכן התגרש, נסע לקפריסין, וממניעים לא ברורים הציע את שירותיו לשגרירות האיראנית. האיראנים דחו אותו, והפרשה הסתיימה חיש מהר. הוא לא העביר להם אפילו את מספרו הצבאי. כל זה קרה לפני שלוש שנים. הוא נעצר כעת לאחר חקירה מאומצת שווידאה שאכן לא היו לו כל קשרים או שותפים מלבד הפרטים דלעיל.

הידיעה הזאת, פתחה את מהדורות החדשות ותפסה את הכותרות הראשיות בעיתונות באה"ק.

בעיצומם של אותם ימים, מנהל שר בכיר בממשלה, בשם ממשלת ישראל, מגעים רצופים, עם אויב רע ומר ואכזר. הוא כבר מסר לידיו נשק, איפשר לו להקים רשות טרוריסטית, מנהל איתו פגישות בטחוניות בהן נמסר לו מידע יקר מפז על מבוקשים וכו'. בקיצור, כל מה שמאפיין ריגול ובגידה במימדים החמורים ביותר.

למגעים הללו ישנם תוצאות חמורות, בדמות הרוגים מידי יום ביומו. ממש מחריד.

ואיש לא נעצר, ואיש לא חוסם כבישים, ואין פוצה פה ומצפצף, ושפיכות הדמים נמשכת ומחריפה.

יש לכך רק דימוי מעולם הרפואה: "קריסת המערכת החיסונית". לא מדובר בחולי באבר פרטי, אלא באיבוד יכולתם של כל הנוגדנים בגוף להלחם עם המחלות.

בשעה כזו, לא נותנים לחולה משחה, או תרופה, אלא פשוט מאיצים אותו לטיפול נמרץ בצורה הכי נמרצת שיש.

ומהו הטיפול הנמרץ?

ראשית יש לחדש ולרענן את ערכות המחאה ברמות הקולנויות ביותר שיתכנו. המחאה צריכה להיות כפולה – הן כלפי פנים והן כלפי חוץ. כלפי פנים: מחאה נגד מהלכי הויתורים, תוך הסברה

פתגם השבוע בענייני גאולה

"כל ימי חיך להביא לימות המשיח"
מתבטא בכך שתיכף כשניעור עצם הנשמה
. . מרגיש בנשימת האויר ענינו של משיח
- אויר של משיח, ובלשון חז"ל "רוחו
של מלך המשיח". ויש לומר ש"אויר (רוח)
של משיח" הוא למעלה גם מ"אורו של
משיח", כי אור של משיח מורה על
ההתגלות דמשיח על ידי פעולותיו (כמו
"ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח", וכיו"ב),
מה שאין כן אויר של משיח מורה על
העצם (חיות) דמשיח, כלומר, התגלות
מציאותו. . בתוך מלך המשיח, ולאחרי
התגלות מציאותו. . מתחילה ההתגלות
לעיני כל על-ידי פעולותיו.

(משיחות ליל ה' פ' תולדות, אדר"ח כסלו, וש"פ תולדות תשנ"ב)

בלבו אולי עוד יבוא עליו קללה. ברנה יקצורו - ויתן לך האלקים מטל
השמים (שקיבל את הברכות). וכן הוא בגשמיות, כמו בפרנסה, שאי
אפשר לאדם להרויח בעסקיו כי-אם אחר שיאמר נואש לנפשו ויהיה לבו
נשבר ונכנע ושפל, ואוי יצליח לו ה' ויראה ברכה במעשיו.

(המשך תערי"ב ע' א"ז)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

בא אחיך במרמה ויקח ברכתך (כו, לה)

בירור הניצוצות הנמצאים בדברים גשמיים נעשה בדרך מרמה דוקא.
לדוגמא: כשאדם אוכל לשם שמים, ואחר כך לומד ומתפלל בכח האכילה
ההיא - הרי בשעה שהאדם אוכל, רואים רק את הפעולה החיצונית,
שהאדם אוכל ושונה, ובזאת הוא דומה לעשו. ואילו כוונת ומטרת
האכילה: שבכח האכילה יעבוד את ה' בתורה ותפלה - דבר זה לא נראה
כרגע כלל. רק לאחר מכן, כשהוא לומד, מתפלל ומקיים מצות בכח
האכילה ההיא, מתגלה המטרה והכוונה שבאכילה. נמצא שבירור
הניצוצות המצויים בדברים הגשמיים, נעשים בדרך מרמה.

(ספר המאמרים' תש"ג ע' 187)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ההפסדה דשבוע שעבר מסתיימת בהכרזה "יחי אדוני המלך דוד
לעולם" - נצחיות מלכות דוד שנמשכה במלכות שלמה, ששלמותה על
ידי המלך המשיח שהוא "מבית דוד ומזרע שלמה" - שתוכנה של הכרזה
זו הוא התגלות מציאותו דמלך המשיח.

ועל ידי זה ולאחרי זה באה התגלותו לעין כן על ידי פעולותיו כו'
- כמרמוז בהתחלת פרשת השבוע: "ואלה תולדות יצחק" - שהלידה
("תולדות") דמלך המשיח (התגלות מציאותו) היא באופן גלוי לעין כל
("ואלה"), עד ש"כל השומע יצחק ליי" ("יצחק"), ולא עוד אלא שפועל
גם על אומות העולם הן הבירור דלבן (בפרשת ויצא) והן הבירור דעשו
(בפרשת וישלח), עד אשר אבוא אל אדוני שעירה" תיכף ומיד ממש.

(ספר השיחות' ה'תשנ"ב ע' 133)

כ"ק אדמו"ר הזקן

אלה תולדות יצחק (כה, יט)

יצחק מלשון צחוק ותענוג. והנה כתיב "צחוק עשה לנו אלקים", כי
גילוי תענוג זה נמשך על ידי שם אלקים. והענין, כי מחמת שם אלקים
נעשו הנבראים ליש ודבר נפרד. ועל כן ירדה הנשמה למטה לעבוד
ולתקן את החשך וההסתר על ידי ביטול היש לאין. וזהו "צחוק עשה לי
אלקים" שעיקר הצחוק ותענוג העליון נמשך על ידי שם אלקים, וכמשל
הצחוק שעושים השרים שהוא מדבר חדש, כמו מלחמת הארי עם חיה
אחרת, שמהתחדשות נמשך הצחוק והתענוג, כך בטול היש לאין זהו
ההתחדשות, שהנברא שנעשה יש ודבר נפרד - יוכל לבטל את עצמו.

(תורה אור' פרשתנו י"ז, ט)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

סיתמום פלשתים וימלאום עפר (כו טו)

פלשתים מלשון מבוי המפולש שזהו ענין פתיחה ומפולש מכל צד,
וכך ענין השחוק הוא מצד שנפשו ורוחו מפולש ופתוח ביותר. וזהו
שכתוב סתמום פלשתים למים עליונים דבארות דאברהם שהן מי
חסדים עליונים שהחשיכו אורם וסתמום לגמרי בבחינת הפירוד שלהם.
ומה שכתוב וימלאום עפר, דמשמע שאם לא היו ממלאים עפר ה' חוזר
וניעור אור האהבה רבה העליונה בשמחה ותענוג - מפני שעפר הוא
עוצם הקרירות והמשכה אחר עצמו שלא לזוז ממקומו כלל, וזה בא מצד
ההוללות וליצנות שדוחה מלבו כל דבר קירוב ויראת אלקים.

(תורת חיים' פרשתנו ע' קמ"ג, ג ואילך)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

למרות שעבודת הקרבנות ניטלה לבסוף מהבכורות, וגם לא מצינו
שהקריב יצחק שום קרבן על ידי יעקב - בכל זאת, מכיון שלעתיד
לבוא תהי' העבודה בבכורות, על כן נתן יעקב נפשו על בכורה דיצחק
כדי לזכות לבחינה זו דעבודה בבכורות שיהי' לעתיד לבוא.

(אור התורה' ח"ז ע' תתתכ"א)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות (שם, כב)

ג' הבארות שחפר יצחק: עשק, שטנה, רחובות, הם כנגד ג' פרטי
אהבות: בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. והנה בשני בארות
הראשונים רבו עליהם, מה שאין כן בבאר השלישית לא רבו, אשר לכן
קראה רחובות. והענין הוא שאהבת בכל מאדך הוא בבחינת בלי גבול,
והיינו למעלה מהגבלת הכלי לגמרי שזהו למעלה מהטעם ודעת לגמרי.
(ספר המאמרים' תרל"ד ע' סא ואילך)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

איתא במדרש: הזורעים בזמנא - זה יעקב אבינו שזרע את
הברכות בדמעה שנאמר אולי ימושני אבי. והי' כמיואש בנפשו שפחד

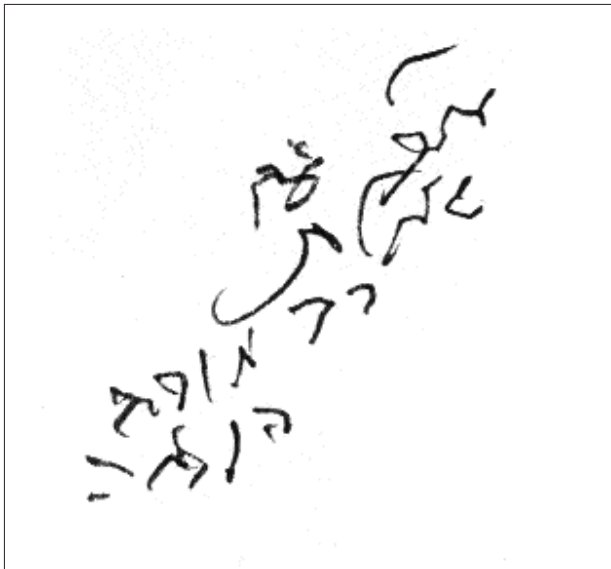
מאזרחי המלך

- פרסום ראשון -

שאלת רב מורה הוראה

לאחד שסבל מבעיות בוורידים, ורופאיו הציעו לו טיפולים מסוג מסויים - השיב הרבי:

א"כ גם
שאלת
רב מורה
הוראה

המשך מעמוד 7

"צ', בו עתיד הקב"ה לגאול לישראל בסוף מלכות רביעית, שנאמר איש צמח שמו ומתחתיו יצמח".

ולמעשה, שהזכרת שמו של משיח - "איש צמח שמו" - ממחרת ומזרזת עוד יותר את ביאת צמח, תיכף ומיד ממש.

והולכים אל הגאולה האמיתית והשלימה ביחד עם משיח, וביחד עם נשיא דורנו, וביחד עם כל בני ובנות ישראל, האנשים והנשים והטף, באופן ד"הקהל", ומתוך שמחה (תשמח ותשמח),

ובאופן של תמימות - בהתאם למעלת

"האנשים והנשים והטף", "בנערנו ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו", "קהל גדול", ולוקחים עמם את כל העולם כולו - "כינוס עולמי", כאמור, שבכחו של כאו"א לפעול (ולכנס) בכל העולם כולו, עד לאופן של שלימות ותמימות, ובאופן כזה - "ישונו הנה", בגאולה האמיתית והשלימה.

ועד אז - "ויזרע גוי וימצא מאה שערים ויברכהו ה'", "ויתן לך האלקים גוי", "יתן ויחזור ויתן", ותיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהשלוחים ומשפחותיהם שיחיו שתי שטרות לצדקה, ואח"כ נתן גם לכל הנאספים].

שנה זו, שנת העיבור "שנה תמימה", ובכל הפירושים שב"תמימות" (ועאכו"כ הפירושים של נשיא דורנו, ממייסדי ישיבת תומכי תמימים ומנהל-פועל שלה), החל מהפירוש הפשוט - שלימות בחייו של כאו"א מישראל ובני ביתו, שלימות בבריאות גשמית ושלימות בבריאות רוחנית, ושלימות בכל עניניו ונכסיו הגשמיים והרוחניים, ביחד עם השלימות דכל הקהילה שלו, השלימות דכלל ישראל, עד להשלימות דכל העולם כולו - "לתקן עולם במלכות שד-י", שנעשה עולם שלם, שלם עם הקב"ה, בורא העולם ומנהיגו. וכאמור, תיכף ומיד ממש, שכולנו יחדיו,

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תורת"ל
המרכזית - כפר חב"ד

התנועה החרדית

הנביא הבטיח

– הנביא יקיים!

לימוד, בפשוטו של מקרא, עד כמה יש להאמין ולבטוח באמונה איתנה ומוחלטת ולעמוד בתוקף על כל מילה של הנביא איש האלוקים, וביחד עם זאת לבקש ולדרוש ולתבוע ממנו את קיום ההבטחה בפשטות, ללא שום תירוצים והסברים

כי הנביא אלישע הבטיח ל"אשה השונמית" כי "למועד הזה כעת חיה את חובקת בן". אף שבתחילה הייתה תגובת האשה: "אל אדוני איש האלוקים, אל תכזב בשפחתך", הרי שבהמשך ראתה שהדברים התקיימו "ותהר האשה ותלד בן למועד הזה כעת חיה אשר דיבר אליה אלישע". אלא שכאשר הילד גדל והלך אל אביו אל הקוצרים הוא חש לפתע בראשו, אביו שלח אותו הביתה אל אמו, "וישב על ברכיה עד הצהריים וימת".

התורה מעידה על כך שהילד כבר מת. זה לא היה מה שנקרא "מוות קליני" או "מצב אנושי", "קריטי", וכיוצא בזה. הוא ממש מת. מה עושים? – כל זמן שהחולה עוד חי, אפילו כאשר המצב כבר נואש (לדברי הרופאים, אלא שלכך לא ניתנה רשות לרופא, כידוע), מנסים "להרעיש עולמות", זועקים בתפילה, אומרים תהילים, נוסעים לנביא איש האלוקים ומתחננים אליו שיעשה משהו, יברך ואף יבטיח, מקבלים החלטות טובות ומתנדבים לצדקה באופן שלמעלה מן הרגילות כדי לזכות לנס שלמעלה מן הטבע וכי וכי.

אבל אחרי שהחולה כבר מת, מה יש כאן לעשות? יש לערוך את הלוויה ולדאוג לקבורה, לשבת "שבעה" ולהתאבל כפי ההלכה ומנהגי ישראל. מה שייך עכשיו "להרעיש עולמות"?

נכון שכולנו מאמינים בתחיית המתים,

אברך ניגש אלי אז ושאל אם יוכל "להפריע" כמה דקות. היה ניכר עליו שהוא נושא בחובו איזשהו רעיון נפלא שממלא את כל כולו והוא מרגיש כי חייב הוא להתחלק בו עם עוד מישהו, שכן העניין ממש אינו סובל דיחוי.

יצאנו לכמה רגעים מחוץ לבית הכנסת – כדי שלא לעבור על תקנת רבינו הזקן באגרת-הקודש (סימן כד) "לגזור גזירה שווה לכל נפש" שלא לשוחח בשעת התפילה "משיתחיל השי"ץ להתפלל עד גמר קדיש בתרא" (ורבינו הזקן כה מחמיר בזה עד שהוא כותב שם: "יומי שאינו מראה כן מתחייב בנפשו... ולית ליה חולקא באלקא דישאל רחמנא ליצלן" ובהמשך הוא מורה "והעובר על זה בזדון יישב על הארץ ויבקש מגי אנשים שיתירו לו נידוי שלמעלה ושב ורפא לו" וכי) – ואותו אברך החל "משתפך" ומספר את הרעיון שעלה במוחו, כשכולו מלא התפעלות. ואכן, היה ממה להתפעל.

וכה אמר:

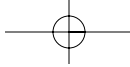
ישנו דבר כה פשוט וכה בולט לעין בהפטרות השבוע, לא סוד לא רמז ולא דרוש, פשוטו של מקרא ממש, ופלא שלא שמים לכך לב כלל. איזו עוצמה של אמונה איתנה רואים כאן, באופן של "מלכתחילה אריבער" לגמרי, ללא שום חשבונות כלל וכלל, כאשר אין אפילו שמץ של סיכוי טבעי כלשהו, והכל באופן כה פשוט וכאילו "טבעי" ומובן מאליו. מסופר בהפטרות וירא (מלכים ב, פרק ד)

בהמשך לכינוס השלוחים העולמי, ובקשר לימים הבהירים "שלנו" שחלים השבוע, הקשורים במיוחד עם "הדור השביעי" – היום הבהיר כ"ה מרחשוון, כאשר ניתן פסק הדין הסופי, אחרי הערעור, כי "דידן נצח", "האבא והספרים שייכים לחסידים", ולא שייך כאן שום עניין של ירושה ח"י, שכן "דער רבי לעבט!" (=הרבי חי), "נאך מערער און נאך שטארקער און נאך פרישער און נאך לעבעדיקער" (=ביתר נמרצות, רעננות וחיות); היום הבהיר ב' כסלו, בו חזרו הספרים בפועל ממש למקומם האמיתי ב-770; ובאמצע, היום הבהיר להודות לה', ראש חודש כסלו,

– שכל ימים אלו מסמלים ומדגישים את נצחון העניין של הדור השביעי מכל הקטרוגים וההעלמות וההסתרים שקמו על הדרך והחידוש המיוחד של הדור האחרון לגלות והראשון לגאולה, על-ידי העמידה בתוקף על קיום רצונו של הרבי שליט"א מלך המשיח, ללא אף תזוזה מכך אף יזו כל שהוא, כפי שנכתב כבר במסגרת זו כמה וכמה פעמים;

אמרתי להביא כאן רעיון נפלא, ודווקא פשוט ביותר הנלמד, מאחת ההפטרות שקראנו לאחרונה.

את הרעיון שמעתי מאחד מאברכי אני"ש שיחיו כשעמדתי עטוף בטלית כמה רגעים לפני תפילת שחרית בשבת פרשת וירא. אותו

תקיים. נקודה.
ואז אכן רואים שכאשר הנביא איש האלוקים מבטיח הוא אכן מקיים, ולא סתם מקיים אלא בכל הפרטים, לא תיפול שעה ארצה, ובפשטות ממש, באופן המובן אף לפשוט שבפשוטים!

ואת זה מלמדת אותנו ההפטר, בפשוטו של מקרא, עד כמה יש להאמין ולבטוח באמונה איתנה ומוחלטת ולעמוד בתוקף על כל מילה של הנביא איש האלוקים, וביחד עם

האם יש מקום לצפות
לנס כה גדול, שכמעט
לא היה ולא יהיה
לעולם לפני הזמן שקבע
הבורא לתחיית המתים,
לעכב את ההלוויה, לא
לדבר על קבורה, אלא
לרוץ לאיש האלוקים,
להחזיק ברגליו, ולטעון
בכל התוקף "השאלתי
בן מאת אדוני?! הלא
אמרתי לא תשלה
אותי!"

זאת לבקש ולדרוש ולתבוע ממנו את קיום ההבטחה בפשטות, ללא שום תירוץ והסברים. זאת גם בשעה שהדבר מופרך לגמרי ואין לו שום מקום אפילו במסגרת הניסים שעושה הנביא, בבחינת "על מנת שתעלי לרקיע". כאשר נוהגים כך אזי רואים כיצד אכן הדברים מתקיימים בדיוק גם במובן הפשוט ביותר, ללא כחל ושרק.

ומהפטר וירא, מהאמונה והבטחון המוחלטים והדרישה והתביעה להתממשותם, להפטר חיי שרה, כמבואר בארוכה בידבר מלכותי לפרשת תולדות, ובפרט בסיומו וחיותמו, שהקריאה וההכרזה "יחי אדוני המלך דוד לעולם", שבסיום הפטר חיי שרה, תוכנה הוא התגלות עצם מציאותו של משיח, שהיא עוד לפני "אורו של משיח" והתגלותו בעולם, ולאחרי זה ועל ידי זה באה התגלותו לעין כל על ידי פעולותיו.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

המכניס והמוציא, שעל ידו כבר עשה אלישע ניסים רבים – ללכת ולשים את משענתו על פני הנער.

וידוע הנביא כי הנסיון כאן קשה מאוד אפילו עבור גיחזי. הדבר נשמע כל כך מופרך ולא מציאותי אפילו על ידי נס, עד שאף הוא, נאמן ביתו, שבוודאי ראה בעצמו ניסים ונפלאות כה רבים וגדולים, עלול שלא להאמין במה שנשלח לעשות והוא אף עלול ללגלג על כך. ולכן מזוהר אותו אלישע מראש לא לחשוב על שום דבר אחר ולא לדבר עם איש כל משך זמן שליחותו – "חגור מתניך וקח משענתי בידך ולך. כי תמצא איש לא תברכנו וכי יברכך איש לא תענונו ושמת משענתי על פני הנער".

והחשש אמנם התממש, כפי שמסופר בהמשך, וכפי שמביא המצודת דוד שם (פסוק לא): "אמרו רבותינו ז"ל כי גיחזי לא שמע לדברי הנביא והיה עוד מלגלג בדרך לומר שהולך להחיות את המת". ולכן אמנם לא הועילו מעשיו, "וישם את המשענת על פני הנער ואין קול ואין עונה ואין קשב, וישב לקראתו ויגד לו לאמר לא הקיץ הנער" – הנה, ראו נא, הוא אשר אמרתי מראש, מה חשבתם, שכאן לפתע תהיה תחיית המתים?! והאשה השונמית – אותה לא מעניין שום דבר. היא לא מוכנה לשום פתרון אחר: אדוני איש האלוקים, "יחי אדוני וחי נפשך אם אעזבך". אתה הבטחת – אתה חייב לקיים, ואני בטוחה שאתה אכן תקיים. נקודה.

ואז אכן קורה הנס הבלתי צפוי גם אצל איש האלוקים המלומד בניסים. אלישע מגיע ורואה בעיניו כי הנער אכן מת ממש. הוא מסתגר בחדר ומתפלל לה, ולאחר מכן עושה גם פעולות גשמיות, "ויעל וישכב על הילד, וישם פיו על פיו ועיניו על עיניו וכפיו על כפיו, ויגהר עליו, ויחם בשר הילד... ויפקח הנער את עיניו". ואז הוא קורא לגיחזי שילך ויקרא לשונמית ואומר לה "שאי בנך". אכן האמונה המוחלטת שלך לא הייתה לשווא. הבטחתי – קיימתי. "ותבוא ותפול על רגליו, ותשתחו ארצה, ותשא את בנה ותצא".

דבר כה פשוט וכה בולט לעין. פשוט פשוט, לא סוד לא רמו ולא דרוש, פשוטו של מקרא ממש – איזו עוצמה של אמונה איתנה, ללא שום חשבונות כלל וכלל, כאשר אין אפילו שמץ של סיכוי טבעי כלשהו, ואפילו לא במסגרת הניסים שקורים בעולם לפני תחיית המתים, ובאופן כה פשוט וכאילו כה "טבעי" ומובן מאליה: לא מעניין אותי שום דבר. אינני מוכנה לשום פתרון. אדוני איש האלוקים, "יחי אדוני וחי נפשך אם אעזבך". אתה הבטחת – אתה חייב לקיים, ואני בטוחה שאתה אכן

אבל כולם יודעים שתחיית המתים תהיה אחרי ביאת המשיח והגאולה השלימה.

(בזוהר הקדוש כתוב שתחיית המתים תהיה ארבעים שנה אחרי הגאולה. אולם הרי ידוע שהזוהר, שאינו ספר הלכה, רוב הדברים שבו, וגם הזמנים שבו, הינם באופן של רמזים וסודות, וארבעים שנה פירושים ארבעים בחינות ומדרגות. וממילא ייתכן מאד, כפי שאמר פעם הרבי מלך המשיח שליט"א, שמשך הזמן שבין הגאולה השלימה לתחיית המתים יהיה רק ארבעים יום או אף ארבעים שעות ואולי אף ארבעים דקות וארבעים שניות. אך בכל אופן, תהיה תחיית המתים לא לפני הגאולה האמיתית והשלימה. ואפילו יחידי הסגולה שיהיו עמנו מיד בביאת המשיח, "משה ואהרן עמהם", גם הם לא יקומו לפני כן)

האם יש מקום לצפות לנס כה גדול, שכמעט לא היה ולא יהיה לעולם לפני הזמן שקבע הבורא לתחיית המתים, לעכב את ההלוויה, לא לדבר על קבורה, אלא לרוץ לאיש האלוקים, להחזיק ברגליו, ולטעון בכל התוקף "השאלתי בן מאת אדוני?! הלא אמרתי לא תשלה אותי!"

מה את רוצה עכשיו? מה יש לעשות עכשיו? למה את מצפה לתחיית המת? דבר כזה לא יכול לקרות עכשיו, הוא אינו קיים במציאות, גם לא באופן של נס! איזו מין התנהגות היא זו?

אבל לה לא איכפת מאומה. היא לא שואלת את עצמה מה יש כאן לעשות ומה יהיה ומה היא רוצה. היא גם לא מוכנה לשמוע שום הסברים ושום תירוץ.

בסברא היה בהחלט מקום לומר שהטענה שלה, "הלא אמרתי לא תשלה אותי", אינה טענה. לא הייתה כאן שום אשליה. אכן נולד לה בן והוא חי כמה וכמה שנים, ומסתמא כבר סיים את תפקידו בעולם והגיע זמנו להשיב את נשמתו לבוראו (וכידוע הסיפור אודות הבעל שם טוב שברך זוג חשוך בנים בילד, ואכן נולד להם בן, אך לאחר מכן, בגיל שנתיים, נפטר, והבעל שם טוב סיפר להורים הכואבים כי נשמת בנם הייתה נשמת בן מלך גדול שעזב הכל והתגייר, והיה עליו לתקן את השנתיים בהם ינק מאשה נכרית) –

אבל היא לא חושבת כלום. אותה מעניין רק דבר אחד: אדוני הנביא איש האלוקים – אתה הבטחת. אתה חייב לקיים! כיצד? זו לא הבעיה שלי. לא משנה לי איך. "הלא אמרתי לא תשלה אותי!"

ב המשך, הנביא אלישע שולח את האדם הקרוב אליו ביותר, את גיחזי נערו, נאמן ביתו, הגבאי הראשי,

